

Limba română

Mihai DUȚESCU

Timp care curge, timp ce purcede – în urmă multe n-or să rămână,
Dar niciodată nu se va pierde Doamna frumoasă, Limba Română.
S-or duce zile cu iubire fără margini, vor trece sub marea uitare stăpână,
Dar niciodată nu va cădea în paragini Doamna frumoasă, Limba Română.

Clopotul toamnei limpede bate, pieptul aroma dorului sună,
Plânge și râde cu lacrimi curate stăpâna noastră, Limba Română.

Cuvântul Ei dulce ne este nume, glasul ei cântec mereu ne adună,
Bunii și Răii ce n-au pe lume ceva mai sfânt decât Limba Română!
Pământul acesta, cât ne rămase, munții cu vulturi, marea cu spumă,
Stă sub lumina ce arde în case la fiecare Limba Română!

Născuți dintr-un sânge – străvechi precum vinul din boare, din rouă și din furtună,
În Ea ne rostim bucuria și chinul – în prea iertătoarea Limba Română.
În ea se botează și viii și morții, în ea se șoptește sub clarul de lună,
O poartă pe buze și domnii, și hoții, trăind de milenii în Limba Română.

Și timpul tot curge și curge-va veșnic și sufletu-mi tainic mereu se cunună,
În fece toamnă, sub stele de sfeșnic – cu blânda mireasă, Limba Română.